

ral·lel a MOLLÓ, fr. *borne* etc., i cf. ací nota sobre *Ve-drinyans* i *Vidrà*. Si he tingut punt a enumerar les altres ha estat per mostrar que dins l'ample recint indoeuropeu hi ha bastantes possibilitats, més o menys vagues.

Aquella mereix preferència provisional. Resten només les petites dificultats de la variant **velu(n)a* > *balue* amb *-l-* i de la variant *bidana* sense *-r-*; i aquestes, essent en territori aquitànic, es poden explicar per alguna contaminació de llenguatge basco-aquitànic o vasco-romànic. En particular el cas de *bidana* em sembla molt clar: tant la *i*, i no *e*, com l'eliminació de la *-r-* s'expliquen evidentment per la contaminació del basco-aquitànic *bide* 'camí'. *Balue* pot ser degut a la del bc. *bal* 'feix d'herba' (pan-basc; amb derivats *balazao* i *balako* bisc. «haces de trigo», *balekio* 'males herbes' (eixarcoladura), puix que la *balue* és un clos fet amb argelagues, canyes etc.

¹ Sabarthès suggereix que *Veirunas* sigui errada per *Ferrarias*, sense altra raó que la seva ignorància del *veiruna* tan estès en altres departaments, però no a l'Aude. És ben sabut que la *Montanha Nera* i els massissos del Gavaldà i el Cantal, foren grans focus dels heretges albigesos i dels nobles *faiditz* d'aquesta secta o església reformada, que exiliats perderen llurs terres per la rapacitat de Simó de Montfort i les seves hosts franceses i normandes, i la ferotgia del Bisbe de Tolosa i del fanàtic castellà (San) Domingo de Guzman. Es poden formular dues hipòtesis (no mancades almenys de fonaments toponímics i dialectològics). En expulsar la família herètica dels *Veyrunas* de la *Montanha Nera* i el veí Montsegur (última ciutadella de l'Occitània lliure), degueren canviar el nom del llogaret en l'adotzenat *Ferrières* (en tot feu medieval hi havia d'haver *ferrerries* a on els pagesos i serfs tenien obligació de fer *LLOS-SAR* les arades i eines totes), el nom del llogaret de la noble família *faidida* seria reemplaçat pel trivial, i inexpressiu *Ferrières*: d'aquí la ignorància moderna, fins de l'erudit Sabarthès. D'altra banda la *Montanha Nera* i l'Albigès pertanyen encara al territori occità on la *v-* i la *b-* es neutralitzen, ço que ja no es produeix en el Velay i Orilhaguès, d'aquí la *B-* excepcional d'aquests *Bedrunes* acollits a les pobres muntanyes del Cantal o a terres catalanes. En altres casos les hisendes dels *faiditz* passaren a ser propietat de priorats o convents de dominics, ço que explicaria el nom d'aquell priorat de *Veirina/Veyruna* que documento c. 1185 entre el Gavaldà i el Tarnargue. — ² Pel que fa a aquesta notable *B-* inicial, ja hem dit que n'hi ha un altre cas en *Les Bedrines*, hameau del t. de Parlan a mig camí entre Orilhac i el riuert *La Bedrune*; també hi ha algun cas espars de grafia amb *b-* entre les antigues dels *Vedrines* del SE. del dept. En fi un espécimen de variant en *-ene*: *La Veryrene*, terme de Saint Simon, prop d'Orilhac, si bé aquest isolament ens dissuadeix de fer-ne cas fins al punt de suposar una tercera variant sufixal pre-romana. — ³ 'Semblant' avui es pot dir *irudiko*. Azkue registra un *irudin* que s'acosta una mica,

però és un mot només documentat en el biscaí Mogel amb les accs. «imagen», «descripció», però no es pot tenir cap fe en l'antiguitat d'això, car Mogel era un «savi» biscaí de princ. S. XIV que va crear bastants neologismes. El valor de les formacions en *-na* és del tot diferent en el basc modern, si bé quedaria l'escapatòria d'altres valors hipotètics en proto-basc o en ibèric. Tot resta vague per aquest cas.

Vedui, V. *vadui* *Veedor*, *veedora*, *veer*, V. *veure*

VEGA, bal. 'xondana, fontada', 'orgia', 'gustàs que es dóna algú o una colla', mot balear només modern, d'origen incert; és poc probable que vingui del cast. *vega* (mossàrab *baika*) 'plana d'horta i regadiu', mot provinent de l'ibero-basc *BAIKA/IBAICA* 'terra de regadiu'; potser simplement derivat postverbal de *vagar* 'descansar placèvolment', format a la manera de *aveng*, tret d'*avançar*, *esguerra* d'*esgarrar*, *garrepa* d'*esgarpar* etc. □ 1.ª doc.: princ. S. XIX, *DFgra.* i FebrCardona.

Aquella dóna les accs. «fer *véga* [o sigui *véga*] *los estudiants*, faltar a l'escola, *hacer novillos*; *fer vega de alguna cosa*: saborearse en ella; *vega f.*, mauxa, menjada per a divertir-se, majorment en el camp: *zahora*, *gira*; *vega de geperuts*: la de poca diversió». *Vega d'estudiants*: fer campana, *DAG*. A Menorca, ja el recull FebrCard. definint eloqüentment «*huelga*, récréation, *oblectatio*».

Altament té ben poc fonament i inexacte que el sentit propi del mot sigui excursió campestre (Moll, (*AORBB* IV, 1931, 111) o «anar a un camp, fer una sortida al camp» a fer tal o tal (com diu *AlcM*), definicions inspirades en el prejudici pseudo-etimològic, de l'homònim castellà: com sovint passa, entre els provincians, inclinats sempre a veure en la llengua veïna quelcom de modèlic o de patró lògic i ideal. En mallorquins de gran tradició i esperit robustament popular, com PdAPeña veiem per ex. la frase «fer *vega* i anar a pescar molls» simplement en el sentit de 'fer festa' («Les Sabates Noves», *IdOr* LXXXVII, 57). El dijous gras un llaminer demana una ensaimada prometenent «que una *vega* ben rica en faré» («El Dijous llarder», ib., p. 86) (per cert que aquí rima amb *mantega*, doncs en *?* vacil·lació de timbre que lligaria molt bé amb un postverbal secundari). En aquest cas, ben clarament, i també en l'altre, veiem que es tracta de no moure's de Ciutat (o en l'altre seria anar al port o la platja de Ciutat). O estès a tota mena de llocs i d'éssers: «Diràs a ton pare que --- vengui a tapar es forats de sa canyçada, que ses rates i dragons fan *vega* de lo meu», Coloma Rosselló (*Valdemossines*, 61.18).¹

En un mot, tant això com la *vega dels estudiants* i la «de geperuts» (!)² són tant derivats de *vagar* com el cast. andalusat *juerga* o el nom andalusí *jolgorio* són derivats de *holgar*=*vagar*. Tinguem en compte també que aqueixos postverbals amb vocalisme anorgànic i secundari són més freqüents que enlloc a Mallorca: el país on es diu *sebre*, *espenya* etc.; i particularment en els mots en *-ga* o *-ca*, on hi ajudava l'articulació palatal